

вѣрно. Самото му явяване при дружината, въ такъвъ извънреденъ частъ, явяване доста комично, свидѣтелствоваше за доброто му и доблестно сърдце. Тоя момъкъ бѣше способенъ за самопожертвувание! Подъ удара на тия размисления Огняновъ хванъ да намира физиономията му по-симпатична, и даже умна.

— Бай Иване, кой ти искръсти такова страшно име?

— Какъ, та ти незнаешъ ли, даскале? отзова се Остенътъ, той се е борилъ съ мечка.

— Наистина?

— Той е ловець страшенъ... и ж уби!

— Боримечка, раскажи самичкъ какъ се тръкаляхте съ мечката отъ скалата, каза Остенътъ.

— Какъ, ти се бори съ мечка? попита Бойчо очуденъ.

Боримечката вмѣсто отговоръ тури си ржката на врата. Тогава Огняновъ съзрѣ тамъ единъ дълбокъ трапчестъ бѣлегъ, зарасълъ сега; послѣ си закрѣта косматата ржка и при лакътътъ се показа друга зарасла рана, като че е причинена отъ желѣзна кука. Огняновъ съ настрѣхване видѣ тия знакове.

— Боримечка, раскажи срѣщата си съ мечката... Ти си билъ прочутъ юнакъ! каза той.

Боримечката изгледа тържественно; тжний му погледъ пламнъ отъ гордо въспоминание, и той захванъ да разказва:

— Майка ѝ стара!... захванъ той съ любимата си фраза... Но кучето излая внезапно и искокнъ изъ колибата.

— Защо лае Мурджо? Боримечката едвамъ захваща, изшегува се Остенътъ.

— Чичо Калчо! извика овчарчето.

Калчо се подаде съ една тояга и съ торба прѣзъ рамо.

— Е, азъ имамъ гости? Добрѣ дошле, момчета! каза той дружелюбно, като тръшнъ брѣмето си.

— Сторѣте мѣсто да се пострѣе бай Калчо.

— Ехъ, че студъ бре, че то ще измрѣтъ всичкитѣ вълци!

Дѣ ви завари бурята?